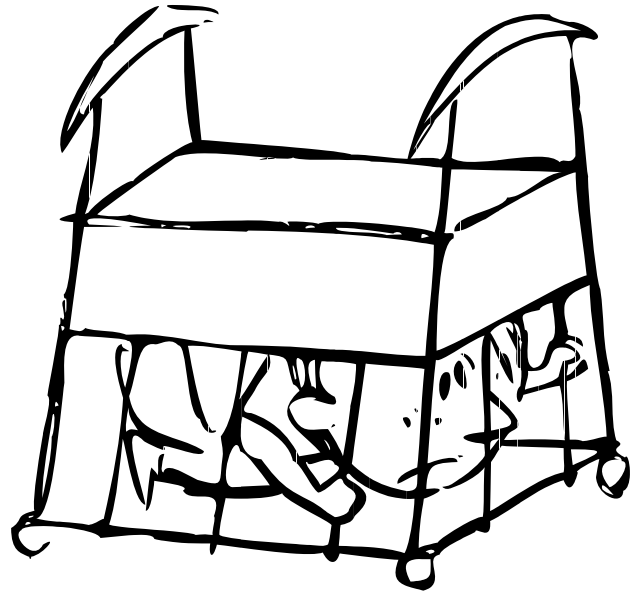

1992

DNESKA jsem se ve školce popatlal jakýmsi sajrajtem ze stromu a nevěděl jsem, co s tím, tak jsem to utřel do kalhot a do trička, ale pak jsem lepil celej, tak jsem se rozbřečel, no a pak přišla Katka, to je dcera paní kuchařky, a říkala, že to jsem teda v průšvih, protože to je smůla, a to že je ukrutnej prevít, že si pro mě budou muset přijít rodiče a vzít mě k benzínový pumpě, protože smůla jde dolů jenom benzínem, a že když mě tím benzínem postříkaj, tak že se možná udusím, protože budu hrozně smrdět, a taky že rodiče přijdou na buben, protože toho benzínu bude potřeba celá pumpa, a že se nedoplatí, tak já jsem brečel ještě víc, ale pak přišla paní vychovatelka a vynadala Katce, proč mi říká takový věci, tak to vona asi lhala, ale voni nám ve školce lžou pořád. Ale je to teda lepší, než když mě hlídá ségra, vono se totiž párkrát stalo, že mě musela hlídat, ale chtěla jít ven, tak mě

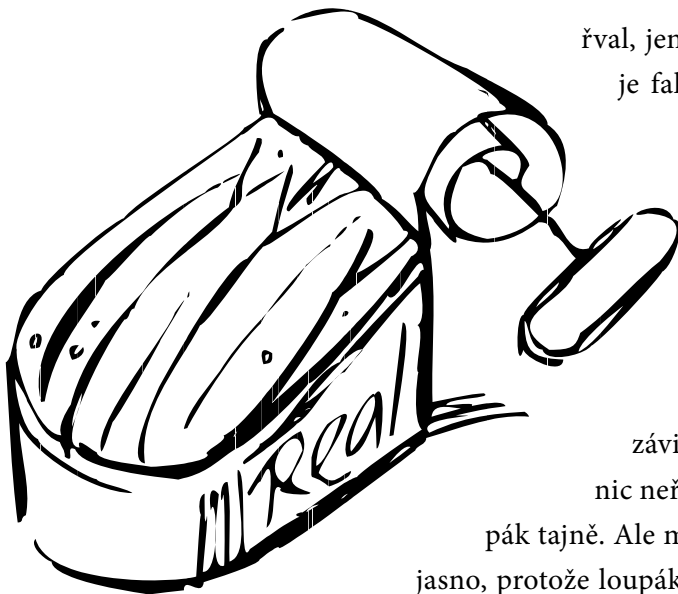

teda vzala s sebou, ale ségřiným kamarádům se moc nelíbilo, že se se mnou musí votravovat, tak ségra přemýšlela, jak by se mě zbavila, až vymyslela, že mě zavře do klece, my jsme totiž doma měli takovou železnou kolíbkou, kterou jsem sám neuzved, tak vona ji vobrátila spodkem navrch a přiklopila mě a vždycky mi potom přinesla bonbón, abych ji nenabonzoval, ale jednou se mamka vrátila dřív a přišla na to, takže ségra dostala strašnej výprask, což bylo fér, ale já jsem potom dostal taky, protože jsem se jí smál, tak jsme voba dopadli stejně, ale ségra už mě potom do klece nezavírala.

Tak jsem si dneska říkal, jak jsem rád, že nejsem mrtvej. Ptal jsem se totiž mamky, co teda potom je, když člověk umře, a vona říkala, že potom je někde jinde, a mně se dost líbí tady, já nikde jinde být nechci, takže jsem rád, že jsem ještě neumřel, a voni to mamce všichni doktoři říkali, prosimvás, narodil se vo dva a půl měsíce dřív, je takovej celej nedovyvinutej, to nemá cenu, stejně vám umře, tak ho dejte do ústavu a pořídte si jinýho, ale mamka asi nechtěla přebírat, tak holt vzala, co přišlo, tak si mě s tačkou nechali, což jsem teda rád, protože kdyby ne, tak jsem už třeba moh být dávno mrtvej a jinde, a to bych nerad, protože mně se líbí tady, tak jsem to mamce řek a vona na to, že je teda ráda, že jsem rád, ale že když mě tak poslouchá, tak že neví, jak to se mnou dopadne, takový divný dítě, ale já vím, že je ráda, že mě má, však kdo ví, vono by jí taky mohlo na další pokus přijít něco ještě horšího, že jo, to člověk nikdy neví.

1993

BYL jsem u borovnický babičky a každé den jsme tam museli sníst sardinky, děda je na ně totiž hrozně vysazenej, von vždycky říká něco jako „poslechni si, co ti teď řeknu, to si na mě ještě vzpomeneš“, ale já si teda na něho nikdy nevzpomenu, akorát když třeba máme sardinky doma, ale to se moc nestává, a hlavně to takhle děda asi nemyslel. No ale jeden den jsme výjimečně sardinky neměli, což jsem byl moc rád, protože je nějak zvlášť nemusím, a místo toho byl chleba s marmeládou a loupáček a kakao, no a děda si ten loupáček namácel do kakaa, aby byl měkkej, což já mám zakázaný, ale záviděl jsem mu to, protože loupák namočený v kakau je daleko lepší než suchej, a tak jsem mu řekl, že mamka říkala, že to dělaj jenom čuňata, a babička vypadala, že ji z toho trefí, von se totiž děda někdy hrozně naštvá a řve na celej barák, ale se mnou to nemá, na mě nikdy ne-

řval, jenom na vostatní, tak nejspíš mě má radši, tak je fakt, že z jeho vnoučat jsem určitě nejchytřejší, von to sám pořád říká, tak možná proto. Tak mi to děda dovolil a ani se nezlobil na mamku, že vo něm řekla, že je čuně, teda vona to vlastně neřekla takhle přímo, ale jako takhle to dopadlo, no, řekla to mně a já to řek jemu, i když mi mamka říkala, abych mu to neříkal, ale když já mu záviděl ten namočeněj loupák, tak jsme mamce nic neřekli a namáčeli jsme si do toho kakaa ten loupák tajně. Ale mně stejně přijde, že v tom mamka nemá moc jasno, protože loupák do kakaa se namáčet nesmí, ale když máme mastnou polívku, tak vždycky spojuju oka, a to třeba nikomu nevadí, a když máme krupičnou kaši s kakaem a skořicí a cukrem a máslem, tak v ní mamka vždycky dělá máslový přehrady a řeky, a to je taky v pohodě, protože to prej dělaj všichni architekti, že to je nějaká nemoc z povolání nebo co, tak když tak nad tím přemýšlím, tak mamka je prostě asi vysazená na loupáky a na kakao.

Ségra s sebou furt nosí takovou malou modrou krabičku a bere si z ní nějaký prášky, tak jsem se jí ptal, co to je za prášky a na co jsou a jestli je nemocná a jestli umře, jako někdy mě dost štve, ale když mě zrovna neštve, tak je fajn, ale nesmí na mě nic nabonzovat, to jsem na ni potom naštvanej, vono se to jako nestává moc často, protože bonzuju hlavně já, ale to je tím, že jsem mladší a ségra mě přepere, takže mi vlastně nic jinýho nezbyvá, no ale to je fuk, prostě jsem se ségry ptal na ty její prášky a vona mi vysvětlila, že to je taková hra, něco jako Člověče, nezlob se, a že vona každé měsíc musí dojet až do domečku a že je to moc důležitý a že za vodměnu, že si na to vzpomněla, si může každé den vzít jeden prášek, že jsou moc sladký a dobrý a že je to zábavná hra. Tak já nevím, vona prej do toho domečku dojede fakt každé měsíc, tak to moc zábavný není, má to sice různý barvy a tak, udělaný je to pěkně, ale bude to asi nudný, ta hra, ale říkal jsem si, že bych chtěl vychutnat ty prášky, jestli jsou fakt tak dobrý, ségra mi nechtěla dát, že to nejde a že to hrajou jenom holky a že až budu větší, tak to pochopím, ale tahle výmluva už je fakt trapná, tak jsem si jeden ten prášek dal, když se šla koupat, a nebyl teda vůbec sladkej, byl to úplně normální prášek, takovej ten bez chuti, kulatej, co pěkně klouže do krku, ale jinak nic moc, tak jsem si šel stěžovat ségře, že teda pěkně kecá, a vona z toho byla hrozně hotová a hned volala mamku, že jsem jí sněd ten její prášek a co teď bude dělat, tak já jsem dostal strach a ptal jsem se mamky, jestli mi z toho něco nebude, taťka se smál a volal z vobýváku, že ty prášky jsou právě na to, aby z toho nic nebylo, že to je šance jak v investiční bance, ale mamka byla hrozně naštvaná a vysvětlila mi, že cizí prášky se nikdy nejí. Ale teda

furt nevím, co to je za prášky a proč si s nima ségra takhle hraje, taťka potom říkal, že jestli z toho nic nebude, tak udělá roládu, ale to je takovej jeho hloupej vtip, von vždycky říká, že udělá roládu, ale neumí udělat ani brambory a nikdy tu roládu ještě neudělal, tak já si myslím, že pěkně kecá.

Dneska jsem byl na rybách se strýcem Budlibákem, stěžoval jsem si teda mamce, že je to nefér a že na ryby nechci, protože to je jenom pro blbce, ale mamka říkala, že na ně chodí i strýc Budlibák a že toho mám přece rád a že budou mít vo dvě starosti míň, protože ségra bude mít soustředění se sborem, takže budou s taťkou sami a budou si moct udělat pěknou chvilku, a taky že když mě strýc Budlibák bude mít na starosti, tak nebude tolik pít, takže bude menší pravděpodobnost, že spadne do vody a utopí se. Jenže to já jsem protestoval ještě víc, protože mamka s taťkou maj hezký chvilky i tehdy, když u toho se ségrou jsme, zrovna včera jsme jim do schránky hodili pozvánku do restaurace vod neznámýho dárce a pak jsme tam všichni šli, myslím si, že se teda dost snažíme, co by ještě nechtěli, no ale na ryby jsem jít musel a dostal jsem galoše a punčocháče, co je nenávidím skoro tolik jako červenou řepu, a pak si mě vyzved strýc Budlibák. Mít s sebou strýce Budlibáka teda byla velká výhoda, to se musí nechat, protože je to můj nejlepší příbuznej a vždycky je s ním velká zábava, teda kromě chytání ryb, to bylo nejspíš moc i na něj, byl chudák celej zadumanej a zmoženej a smutnej, buď že nemoh tolik pít, nebo že si vzpomněl na tetu, to asi spíš, protože voni vždycky chodili spolu, všichni si vo tom vždycky povídaj, protože je to prej divný, mamka říkala, že chlapi chodí na ryby

hlavně proto, aby nemuseli být doma, a tatka říkal, že von na ryby chodit nepotřebuje, protože u nás doma je krásně, a pak se s mamkou začali hádat, protože mamka je jak kulovej blesk, když tatka něco řekne, tak ho to dost často smete, no každopádně strýc Budlibák byl smutnej, a když jsem se ho zeptal, jestli si vzpomněl na tetu, tak říkal, že jo. Von je věřící a vysvětloval mi, že to tak zařídil Bůh, von takovým věcem říká „moudrý z nebe“, ale mně se to teda moc nezdálo, to von ten Bůh to má nějaký pomotaný, protože teta prej byla skvělá, a jestli si teda někdo nezasloužil, aby umřel, tak to určitě byla vona, a co teď chudák strýc, novou tetu si najít nechce a je sám a moc pije, no a mimochodem je na tom dobře vidět, jak přiblblý to chytání ryb je, když je z něho smutnej i strýc Budlibák.

